Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

1 август 2025 година*

„Преюдициално запитване — Политика относно убежището — Директива 2013/32/ЕС — Общи процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила — Членове 36 и 37 — Понятието „сигурна страна на произход“ — Определяне чрез законодателен акт — Приложение I — Критерии — Член 46 — Право на ефективни правни средства за защита — Член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Проверка от съда на акта, с който държава членка определя трета страна като сигурна страна на произход — Публичност на източниците на информация, на които се основава това решение“

По съединени дела C-758/24 [Alace][i] и C-759/24 [Canpelli][i],

с предмет две преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Tribunale ordinario di Roma (Първоинстанционен съд Рим, Италия) с актове от 31 октомври 2024 г. и от 4 ноември 2024 г., постъпили в Съда съответно на 4 ноември 2024 г. и 5 ноември 2024 г., в рамките на производства по дела

LC (C-758/24),

CP (C-759/24)

срещу

Commissione territoriale per il riconoscimento della protezione internazionale di Roma — sezione procedure alla frontiera II,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, T. von Danwitz, заместник-председател, K. Jürimäe (докладчик), I. Jarukaitis, M. L. Arastey Sahún, A. Kumin, N. Jääskinen, D. Gratsias и M. Gavalec, председатели на състави, I. Ziemele, J. Passer, Z. Csehi, O. Spineanu-Matei, B. Smulders и M. Condinanzi, съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: C. Di Bella, администратор,

* Език на производството: италиански.

[i] Имената по настоящото дело са измислени. Те не съвпадат с истинското име на никоя от страните в производството..

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 февруари 2025 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за LC, от S. Angilletta, avvocata,

– за CP, от D. Belluccio и S. Greco, avvocati,

– за италианското правителство, от S. Fiorentino, в качеството на представител, подпомаган от L. D'Ascia, E. Feola и I. Massarelli, avvocati dello Stato,

– за българското правителство, от С. О. Русева и Т. С. Цингилева, в качеството на представители,

– за чешкото правителство, от A. Edelmannová, M. Smolek и J. Vláčil, в качеството на представители,

– за германското правителство, от J. Möller и R. Kanitz, в качеството на представители,

– за гръцкото правителство, от T. Papadopoulou, в качеството на представител,

– за френското правителство, от B. Dourthe, O. Duprat-Mazaré и B. Fodda, в качеството на представители,

– за кипърското правителство, от I. Neophytou и E. Symeonidou, в качеството на представители,

– за латвийското правителство, от J. Davidoviča и S. Zellis, в качеството на представители,

– за литовското правителство, от K. Dieninis, в качеството на представител,

– за унгарското правителство, от M. Z. Fehér и R. Kissné Berta, в качеството на представители,

– за малтийското правителство, от A. Buhagiar, в качеството на представител,

– за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman и A. Hanje, в качеството на представители,

– за австрийското правителство, от A. Posch, J. Schmoll и P. Thalmann, в качеството на представители,

– за полското правителство, от B. Majczyna и D. Lutostańska, в качеството на представители,

– за словашкото правителство, от E. V. Larišová, в качеството на представител,

– за финландското правителство, от H. Leppo и M. Pere, в качеството на представители,

– за шведското правителство, от F.-L. Göransson и J. Olsson, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от A. Azéma, M. Debieuvre и F. Tomat, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 април 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на членове 36—38 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60) във връзка със съображения 42, 46 и 48, както и с приложение I към тази директива и с оглед на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и на членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“).

2 Запитванията са отправени в рамките на спорове, съответно между LC и CP, граждани на Народна република Бангладеш, от една страна, и Commissione territoriale per il riconoscimento della protezione internazionale di Roma — sezione procedure alla frontiera II (Областна комисия за признаване на международна закрила — Рим — Отдел „Гранични процедури II“, Италия), от друга страна, по повод на законосъобразността на решенията, с които след ускорени процедури, проведени на границата, последната държава отхвърля молбите за международна закрила на LC и CP като явно неоснователни.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2013/32

3 Съображения 18, 40, 42, 46 и 48 от Директива 2013/32 гласят:

„(18) В интерес едновременно и на държавите членки, и на търсещите международна закрила е по молбите за международна закрила да бъде вземано решение възможно най-бързо, без това да засяга точността и пълнотата на тяхното разглеждане.

[…]

(20) При точно определени обстоятелства, когато съществува вероятност дадена молба да е неоснователна или когато са налице сериозни опасения за националната сигурност или обществения ред, държавите членки следва да са в състояние да ускорят процедурата по разглеждане, по-специално чрез въвеждане на по-кратки, но разумни

срокове за определени процедурни стъпки, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, както и ефективният достъп на кандидата до основни принципи и гаранции, предвидени в настоящата директива.

[…]

(40) Основно съображение при преценката на основателността на молба за международна закрила е сигурността на кандидата в страната му на произход. Когато една трета страна може да бъде счетена за сигурна страна на произход, то държавите членки следва да могат да я определят като такава и да предположат, че съответният кандидат е на сигурно място там, освен ако последният представи доказателства в полза на противното.

[…]

(42) Фактът, че определена трета страна е посочена като сигурна страна на произход за целите на настоящата директива, не би следвало да представлява абсолютна гаранция за сигурността на гражданите на тази страна. По своето естество оценката по въпроса за това определение може да отчита само общата ситуация в страната в граждански, правен и политически аспект, както и въпроса за наличието на информация за това дали лицата, които извършват преследване или мъчение или проявяват нехуманно или унизително отношение и причиняващи такива страдания, действително биват санкционирани, когато бъдат посочени за отговорни за тези си действия в тази държава. За тази цел е важно, когато един кандидат изтъкне основателни мотиви, които убеждават, че съответната страна не е сигурна в частност, определението на тази страна като сигурна страна да не се счита повече като решаващо по отношение на него.

[…]

(46) Когато държавите членки прилагат понятията за сигурна страна за всеки отделен случай или определят страните като сигурни чрез приемане на списъци с тази цел, те следва да вземат под внимание, inter alia, насоките и оперативните наръчници, и информацията относно страната на произход и дейностите, посочени в Регламент (ЕС) № 439/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 2010 [година] за създаване на Европейска служба за подкрепа в областта на убежището [ОВ L 132, 2010 г., стр. 11], включително методиката, определена в доклада на [Европейската служба за подкрепа в областта на убежището (ЕСПОУ)] във връзка с информацията относно страната на произход, както и съответните насоки на [Върховния комисар на ООН за бежанците (ВКБООН)].

[…]

(48) С цел да се осигури правилното прилагане на понятията за сигурна страна въз основа на актуализирана информация, държавите членки следва да провеждат редовни прегледи на ситуацията в тези страни въз основа на редица източници на информация, в т.ч. по-специално от други държави членки, ЕСПОУ, ВКБООН, Съвета на Европа и други съответни международни организация. Когато държавите членки установят значителна промяна в състоянието на правата на човека в страна,

определена от тях като сигурна, те следва възможно най-скоро да направят възможното за провеждането на преглед и, ако е необходимо, да преразгледат определянето на тази страна за сигурна“.

4 Член 10 от тази директива („Изисквания за разглеждане на молбите“) предвижда в параграф 3, буква б) и в параграф 4:

„3. Държавите членки гарантират, че решенията по молбите за международна закрила се вземат от решаващия орган след извършване на подходящо разглеждане. За тази цел те гарантират, че:

[…]

б) е набавена точна и актуализирана информация от различни източници, като например ЕСПОУ и Върховния комисариат за бежанците на Организацията на обединените нации (ВКБООН), както и съответните международни организации за защита на правата на човека, по отношение на общата обстановка в страната на произход на кандидата, и при необходимост — в страните, през които кандидатът преминава транзитно, и че такава информация е предоставена на служителите, които разглеждат молбите и вземат решение по тях;

[…]

4. Органите по глава V получават достъп чрез решаващия орган, чрез кандидата или по-друг начин до общата информация по параграф 3, буква б), която е необходима за осъществяването на техните задачи“.

5 Член 12 от посочената директива („Гаранции за кандидатите“) предвижда в параграф 1, буква г):

„По отношение на процедурите по глава III държавите членки гарантират, че всички кандидати се ползват от следните гаранции:

[…]

г) на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10, параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на решение по тяхната молба;

[…]“.

6 Член 24 от същата директива („Кандидати, които се нуждаят от специални процедурни гаранции“) се отнася до подкрепата, която трябва да се предостави на такива кандидати по време на цялата процедура за убежище.

7 Член 31 от Директива 2013/32 („Процедура по разглеждане“) предвижда в параграф 8, буква б):

„Държавите членки могат да предвидят ускоряване на процедура по разглеждане в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II и/или нейното извършване на границата [или в транзитните зони] в съответствие с член 43, ако:

[…]

б) кандидатът идва от сигурна страна на произход по смисъла на настоящата директива […]“.

8 Член 32 от тази директива („Неоснователни молби“) предвижда:

„1. Без да се засяга член 27, държавите членки могат да счетат определена молба за неоснователна [само] ако решаващият орган установи, че кандидатът не отговаря на условията за международна закрила съгласно Директива 2011/95/ЕС [на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9)].

2. В случаите на неоснователна молба, в които се прилагат някои от обстоятелствата, които са изброени в член 31, параграф 8, държавите членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство“.

9 Съгласно член 36 от Директива 2013/32 („Понятие за сигурна страна на произход“):

„1. Една страна, която е определена като сигурна страна на произход в съответствие с настоящата директива, след индивидуално разглеждане на молбата може да се счита за сигурна страна на произход за конкретен кандидат единствено ако:

а) лицето е гражданин на тази страна; или

б) лицето е без гражданство и преди обичайно е пребивавало в тази страна;

и лицето не е посочило сериозни основания да се смята, че страната не е сигурна страна на произход в неговите конкретни обстоятелства и от гледна точка признаването му за лице, на което е предоставена международна закрила в съответствие с Директива [2011/95].

2. Държавите членки уреждат в своето национално законодателство допълнителни норми, ред и условия за прилагането на понятието сигурна страна на произход“.

10 Член 37 от Директива 2013/32 („Национално определяне на трети страни като сигурни страни на произход“) предвижда:

„1. Държавите членки могат да запазят или приемат законодателство в съответствие с приложение I за национално определяне на сигурни страни на произход за целите на разглеждането на молби за международна закрила.

2. Държавите членки правят редовен преглед на ситуацията в трети страни, определени като сигурни страни на произход в съответствие с настоящия член.

3. Оценката дали определена страна е сигурна страна по произход в съответствие с настоящия член се основава на редица източници на информация, включително информация от други държави членки, от ЕСПОУ, ВКБООН, Съвета на Европа и други международни организации.

4. Държавите членки уведомяват Комисията за страните, които са определени като сигурни страни на произход в съответствие с настоящия член“.

11 Член 38 от тази директива се отнася до понятието за сигурна трета страна.

12 Член 43 от посочената директива („Процедури на границата“) предвижда в параграф 1:

„Държавите членки могат да предвидят процедури в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II, за да вземат решение на границата или в транзитните си зони на държавата членка:

[…]

б) [относно] същността на молба по процедура съгласно член 31, параграф 8“.

13 Член 46 от същата директива („Право на ефективна защита“) гласи:

„1. Държавите членки гарантират, че кандидатите разполагат с право на ефективна защита пред съд срещу следното:

а) решение относно тяхната молба за международна закрила, включително за решение, с което:
   i) се установява, че молбата е неоснователна във връзка със статут на бежанец и/или статут на лице под субсидиарна закрила;

[…]

3. С цел спазване на разпоредбите на параграф 1 държавите членки гарантират, че ефективната защита предвижда цялостно и ex nunc разглеждане на фактите и правните въпроси, включително, когато е приложимо, разглеждане на нуждите от международна закрила съгласно Директива [2011/95], най-малкото в процедури по обжалване пред първоинстанционен съд.

[…]

5. Без да се засягат разпоредбите на параграф 6, държавите членки позволяват на кандидатите да останат на територията, докато изтече срокът, в който те упражнят правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата.

6. В случай на решение

а) дадена молба да се счита за очевидно неоснователна в съответствие с член 32, параграф 2 или за неоснователна след разглеждане в съответствие с член 31, параграф 8, освен в случаите, когато тези решения се основават на обстоятелствата, посочени в член 31, параграф 8, буква з);

[…]

съдът има правомощие да постанови по искане на въпросния кандидат или ex officio дали кандидатът може да остане на територията на държавата членка, ако от това решение произтича прекратяване на правото на кандидата да остане в държавата членка и когато в такива случаи националното право не предвижда право за оставане в държавата членка до приключване на процедурата по защитата.

[…]“.

14 Приложение I към Директива 2013/32 („Определяне на една страна като сигурна страна на произход за целите на член 37, параграф 1“) предвижда следното:

„Една страна се счита за сигурна страна на произход, ако на основание на правното положение, прилаганото право в рамките на демократична система и в рамките на политическите обстоятелства може да се покаже, че по принцип и за всеки отделен случай няма преследване, както е определено в член 9 от Директива [2011/95], няма мъчения, нехуманно или унизително отношение и наказания и не съществува опасност от произволно насилие в ситуация на международен или вътрешен въоръжен конфликт.

За да се направи тази оценка, се отчита между другото и степента, в която страната предлага защита срещу преследване и лошо отношение чрез:

а) съответните законови и подзаконови разпоредби на страната и от начина, по който те се прилагат;

б) спазването на правата и свободите, гарантирани в [ЕКПЧ] и/или в Международния пакт за гражданските и политическите права[, приет на 16 декември 1966 г. от Общото събрание на ООН и влязъл в сила на 23 март 1976 г.,] и/или Конвенцията на Обединените нации против изтезанията [и други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание от 10 декември 1984 г. [Recueil des traités des Nations unies, том 1465, стр. 85, № 24841 (1987)]], и по-специално правата, по отношение на които не се разрешава дерогация по член 15, параграф 2 от [ЕКПЧ];

в) спазване на принципа на забрана за връщане в съответствие с Конвенцията [за статута на бежанците, подписана в Женева на 28 юли 1951 г. (Recueil des traités des Nations unies, том 189, стр. 137, № 2545 (1954), влязла в сила на 22 април 1954 г. и допълнена с Протокола за статута на бежанците, подписан в Ню Йорк на 31 януари 1967 г. и влязъл в сила на 4 октомври 1967 г. (наричана по-нататък „Женевската конвенция“)];

г) съществуването на система от ефективни средства за защита срещу нарушенията на тези права и свободи“.

Регламент (ЕС) 2024/1348

15 Член 61 от Регламент (ЕС) 2024/1348 на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2024 година за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза и за отмяна на Директива 2013/32/ЕС (ОВ L 2024/1348), озаглавен „Институт на сигурна държава на произход“, гласи в параграф 2:

„Определянето на трета държава като сигурна държава на произход както на равнището на [Европейския съюз], така и на национално равнище може да бъде направено, като се изключат конкретни части от нейната територия или ясно разпознаваеми категории лица“.

16 Член 78 („Отмяна“) от този регламент в параграф 1 гласи следното:

„Директива [2013/32] се отменя, считано от датата, посочена в член 79, параграф 2, без да се засяга член 79, параграф 3“.

17 Член 79 („Влизане в сила и прилагане“) от посочения регламент предвижда в параграфи 2 и 3:

„2. Настоящият регламент се прилага от 12 юни 2026 г.

3. Настоящият регламент се прилага по отношение на процедурата за предоставяне на международна закрила във връзка с молби, подадени от 12 юни 2026 г. Молбите за международна закрила, подадени преди тази дата, се уреждат от Директива [2013/32]. Настоящият регламент се прилага по отношение на процедурата за отнемане на международна закрила, когато разглеждането за отнемане на международната закрила е започнало към 12 юни 2026 г. Когато разглеждането за отнемане на международната закрила е започнало преди 12 юни 2026 г., процедурата за отнемане на международна закрила се урежда от Директива [2013/32]“.

Италианското право

18 Съгласно преамбюла на Decreto-legge n. 158 — Disposizioni urgenti in materia di procedure per il riconoscimento della protezione internazionale (Декрет-закон № 158 за приемане на спешни разпоредби в областта на предоставяне на международна закрила) от 23 октомври 2024 г. (GURI, бр. 249 от 23 октомври 2024 г., наричан по-нататък „Декрет-закон № 158/2024“):

„[…]

[с оглед] извънредната и спешна нужда да се определят сигурните страни на произход, като се има предвид решението на Съда на Европейския съюз от 4 октомври 2024 г. [, Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (C-406/22, EU:C:2024:841)] и се изключат страните, които не отговарят на условията да бъдат определени като такива за конкретни части от територията им (Камерун, Колумбия и Нигерия);

[с оглед] Регламент [2024/1348], и по-специално член 61, параграф 2 от него, съгласно който „Определянето на трета държава като сигурна държава на произход както на равнището на Съюза, така и на национално равнище може да бъде направено, като се изключат конкретни части от нейната територия или ясно разпознаваеми категории лица“, който, макар да се прилага от 12 юни 2026 г., показва споделената позиция на държавите — членки на Европейския съюз;

[…]“.

19 Декрет-закон № 158/2024 изменя по-специално член 2 bis от Decreto legislativo n. 25 — Attuazione della direttiva 2005/85/CE recante norme minime per le procedure applicate negli Stati membri ai fini del riconoscimento e della revoca dello status di rifugiato (Законодателен декрет № 25 за прилагане на Директива 2005/85/ЕО относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки) от 28 януари 2008 г. (GURI, бр. 40 от 16 февруари 2008 г., наричан по-нататък „Законодателен декрет № 25/2008“). След това изменение член 2 bis, параграфи 1—4 bis от Законодателен декрет № 25/2008 гласи:

„1. В приложение на критериите за класиране, установени от европейското законодателство, и данните от източниците на информация, предоставени от компетентните международни организации, за сигурни страни на произход се считат следните страни: Албания, Алжир, Бангладеш, Босна и Херцеговина, Кабо Верде, Кот д’ Ивоар, Египет, Гамбия, Грузия, Гана, Косово, Северна Македония, Мароко, Черна гора, Перу, Сенегал, Сърбия, Шри Ланка и Тунис.

2. Държава, която не е членка на Европейския съюз, може да се счита за сигурна страна на произход, ако въз основа на вътрешния ѝ правен ред, на прилагането на закона в рамките на демократична система и на общото политическо положение може да се докаже, че — по принцип и трайно — там няма преследване […] няма мъчения, нехуманно или унизително отношение и наказания и не съществува опасност от произволно насилие в ситуация на международен или вътрешен въоръжен конфликт. Дадена страна може да бъде определена като сигурна страна на произход, като се изключат категории лица.

3. При оценката по параграф 2 в частност се отчита и доколко страната предлага защита срещу преследване и малтретиране чрез:

a) съответните законови и подзаконови разпоредби на страната и начина, по който те се прилагат;

b) спазване на правата и свободите, закрепени в [ЕКПЧ], в Международния пакт за граждански и политическите права […] и в Конвенцията на Обединените нации против изтезанията от 10 декември 1984 г., и по-специално правата, за които не се разрешава дерогация по член 15, параграф 2 от [ЕКПЧ];

c) спазване на принципа по член 33 от Женевската конвенция;

d) съществуването на система от ефективни средства за защита срещу нарушенията на тези права и свободи.

4. Оценката дали държава, която не е членка на [Европейския съюз], е сигурна страна на произход, се основава на информацията, получена от Националната комисия за правото на убежище, която използва и съобщенията, съставени от Документационния център […], както и на други източници на информация, сред които по-специално е информацията от други държави — членки на Европейския съюз, от Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (EUAA), от [ВКБООН], от Съвета на Европа и от други компетентни международни организации.

4 bis. Списъкът на сигурните страни на произход се актуализира периодично с акт от законов ранг и се изпраща на Европейската комисия. За целите на актуализирането на списъка по параграф 1, не по-късно от 15 януари всяка година министерският съвет изготвя доклад, в който в съответствие с първостепенната нужда от сигурност и непрекъснатост на международните отношения и предвид информацията, посочена в параграф 4, уведомява за положението в страните от действащия списък и в тези, които възнамерява да включи. Правителството изпраща доклада на компетентните парламентарни комисии“.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

20 LC и CP са двама граждани на Народна република Бангладеш. След като са спасени в морето от италианските власти, те са отведени в Албания, където са настанени в центъра за задържане в Гядер. Тези мерки са предприети в изпълнение на Protocollo tra il Governo della Repubblica italiana e il Consiglio dei ministri della Repubblica di Albania per il rafforzamento della collaborazione in materia migratoria (Протокол между Правителството на Италианската република и Министерския съвет на Република Албания за засилване на сътрудничеството в областта на миграцията), по силата на който албанското правителство предоставя на Италианската република две зони от албанската територия, които са изцяло под италианска юрисдикция и се третират като гранични или транзитни зони, където могат да бъдат задържани търсещите убежище лица.

21 От този център за задържане на 16 октомври 2024 г. LC и CP подават до италианските власти поотделно молби за международна закрила.

22 С решения от 17 октомври 2024 г. Областната комисия за признаване на международна закрила — Рим, Отдел „Гранични процедури II“, отхвърля молбите по реда на ускорена процедура на границата с мотива, че LC и CP идват от сигурна страна на произход. Компетентният съд не потвърждава заповедите за задържане и поради това кандидатите са освободени.

23 С пристигането си в Италия, на 25 октомври 2024 г. LC и CP обжалват пред Tribunale ordinario di Roma (Първоинстанционен съд Рим, Италия), който е запитващата юрисдикция, решенията, с които се отхвърлят молбите им за международна закрила, посочени в предходната точка.

24 Тази юрисдикция има съмнения относно определянето на Народна република Бангладеш като сигурна страна на произход.

25 На първо място, запитващата юрисдикция отбелязва, че до приемането на Декрет-закон № 158/2024 определянето на трета страна като сигурна страна на произход се извършва на два етапа. Първо, италианският законодател установява с обикновен закон правната уредба, по която се извършва такова определяне. Второ, италианската администрация определя с междуведомствен декрет сигурните страни на произход въз основа на информационните досиета за тези страни. Италианският съд е бил компетентен да проверява дали такива междуведомствени декрети са съвместими с тази правна уредба. След влизането в сила на този декрет-закон обаче списъкът на сигурните страни на произход вече е включен в акт от законов ранг, а именно в член 2 bis, параграф 1 от Законодателен декрет № 25/2008, изменен с Декрет-закон № 158/2024. Така занапред италианският законодател е компетентен както да установи общата правна уредба на правилата и критериите, по които трета страна се определя като сигурна страна на произход, така и самият той да определи това. Запитващата юрисдикция иска да се установи дали подобно определяне с акт от законов ранг отговаря на изискванията на Директива 2013/32.

26 На второ място, запитващата юрисдикция подчертава, че след изменението на член 2 bis от Законодателен декрет № 25/2008 с Декрет-закон № 158/2024 италианската правна уредба вече не предвижда информационни досиета за въпросните трети страни с оглед на включването им в списъка на сигурните страни на произход, нито посочва необходимостта да се цитират източниците, от които е взета тази информация. По-конкретно параграфи 2—4 на член 2 bis от Законодателен декрет № 25/2008, изменен с Декрет-закон № 158/2024, изобщо не са споменати в параграф 1 от този изменен член. Според тази юрисдикция той установява списък на сигурните страни на произход, като се позовава общо на „данните от източниците на информация, предоставени от компетентните международни организации“, без да уточнява тези данни или източници. Освен това новият параграф 4 bis от посочения член само предвижда, че с цел периодично актуализиране на този списък правителството приема доклад, в който се излага положението на съответните трети страни. Следователно търсещите международна закрила лица, от една страна, и съдилищата, сезирани с подадени от тях жалби, от друга страна, са възпрепятствани да оспорят, съответно да проверят произхода, органа, надеждността, релевантността, актуалността, пълнотата и съдържанието на информацията, довела до определянето на трета страна като сигурна страна на произход, което е в нарушение на принципа на ефективна съдебна защита, закрепен в член 47 от Хартата.

27 На трето място, запитващата юрисдикция иска да се установи дали държавите членки трябва да позволят на националните съдилища да използват цялата релевантна информация, с която разполагат, за да проверят дали дадена трета страна правилно е определена като сигурна страна на произход, независимо дали националният орган, който я е определил за такава, е разкрил информацията, на която се е основал. Запитващата юрисдикция счита, че на този въпрос трябва да се отговори утвърдително, за да се осигури ефективна съдебна защита на търсещите международна закрила лица, чиито молби са били отхвърлени в рамките на ускорена процедура, с мотива че идват от такава сигурна страна на произход.

28 На четвърто място, запитващата юрисдикция по същество иска да установи какви последици трябва да се изведат от решение от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (C-406/22, EU:C:2024:841). Във връзка с това тя

посочва, че от преамбюла на Декрет-закон № 158/2024 следва, че с приемането му италианското правителство е искало да се съобрази с това решение, като в член 2 bis, параграф 2, второ изречение от Законодателен декрет № 25/2008 премахне възможността като сигурна страна на произход да се определи трета страна, която за някои части от своята територия не отговаря на условията да бъде определена за такава. В същата разпоредба обаче това правителство запазва възможността трета страна да се определи като сигурна страна на произход, изключвайки някои категории лица. Запитващата юрисдикция счита, че последната възможност трябва да се отхвърли въз основа на съображения, аналогични на възприетите от Съда в посоченото решение. Тъй като изключването на категории лица най-често се отнася до цялата територия на трета страна, то дори е по-сериозно от разгледаното в същото решение териториално изключване. При тези обстоятелства посочената юрисдикция счита за необходимо да отправи запитване до Съда в това отношение, преди евентуално да изведе последиците от принципа на предимство на правото на Съюза.

29 При тези условия Tribunale ordinario di Roma (Първоинстанционен съд Рим) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси, формулирани еднакво по двете дела:

„1) Допуска ли правото на Съюза, и по-специално членове [36—38] от Директива [2013/32] във връзка и със съображения 42, 46 и 48 от нея, тълкувани в светлината на член 47 от [Хартата] (и на членове 6 и 13 от [ЕКПЧ]), националният законодател, който има компетентността да разреши съставянето на списъци на сигурните страни на произход и да уреди критериите, които трябва да се следват, и източниците, които трябва да се използват за тази цел, също така да определи пряко със законодателен акт със силата на закон трета държава като сигурна страна на произход?

2) Във всички случаи, допуска ли правото на Съюза, и по-специално членове [36—38] от Директива 2013/32 във връзка и със съображения 42, 46 и 48 от нея, тълкувани в светлината на член 47 от [Хартата] (и на членове 6 и 13 от [ЕКПЧ]), най-малкото законодателят да определи трета държава като сигурна страна на произход, без да осигури достъп и възможност за проверка на източниците, използвани като основание за това определяне, като по този начин попречи на кандидата за убежище да ги оспори, както и на съда да прецени произхода, достоверността, надеждността, релевантността, актуалността, пълнотата и във всеки случай като цяло съдържанието им, както и сам да прецени дали са изпълнени материалноправните условия за такова определяне, посочени в приложение I към [тази] директива?

3) Трябва ли правото на Съюза, и по-специално членове [36—38] от Директива 2013/32 във връзка и със съображения 42, 46 и 48 от нея, тълкувани в светлината на член 47 от [Хартата] (и на членове 6 и 13 от [ЕКПЧ]), да се тълкува в смисъл, че по време на ускорена процедура, провеждана на границата [за лицата, които идват] от страна на произход, определена като сигурна, съдът във всеки случай може да използва информация за страната на произход, като я извлече самостоятелно от източниците, посочени в член 37, параграф 3 от [тази] директива, която е от полза при преценката дали са изпълнени материалноправните условия за такова определяне, посочени в приложение I към [същата] директива?

4) Допуска ли правото на Съюза, и по-специално членове [36—38] от Директива 2013/32, както и приложение I към нея във връзка и със съображения 42, 46 и 48 от нея, тълкувани в светлината на член 47 от [Хартата] (и на членове 6 и 13 от [ЕКПЧ]), дадена трета държава да бъде определена като „сигурна страна на произход“, ако в тази страна има категории лица, за които тя не отговаря на материалноправните условия за такова определяне, посочени в приложение I към [тази] директива?“.

Производството пред Съда

30 Запитващата юрисдикция е поискала делата да бъдат разгледани по реда на спешното преюдициално производство, предвидено в член 23а от Статута на Съда на Европейския съюз и член 107 от Процедурния правилник на Съда.

31 На 19 ноември 2024 г., по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат, втори състав на Съда решава да не уважи искането.

32 С акт от 21 ноември 2024 г. председателят на Съда съединява настоящите дела за целите на писмената и устната фаза на производство и на съдебното решение.

33 С определение на председателя на Съда от 29 ноември 2024 г. се допуска разглеждане на настоящите дела по реда на бързото производство, предвидено в член 105, параграф 1 от Процедурния правилник.

34 На основание член 16, трета алинея от Статута на Съда на Европейския съюз Италианската република моли настоящите дела да бъдат разгледани от голям състав, което Съдът удостоверява на 11 февруари 2025 г.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

35 Италианското и словашкото правителство оспорват допустимостта на първите, вторите и четвъртите въпроси.

36 Що се отнася до първите и вторите въпроси, италианското правителство твърди, че запитващата юрисдикция не е посочила причините, поради които Декрет-закон № 158/2024 е несъвместим с правото на Съюза, нито причините, поради които тези въпроси са от значение за разрешаването на споровете в главните производства. Това правителство добавя, че в случая правилата за определяне на сигурни страни на произход нямат такова значение, тъй като Народна република Бангладеш вече е била определена като сигурна страна на произход още преди приемането на този декрет-закон.

37 Що се отнася до четвъртите въпроси, италианското и словашкото правителство поддържат, че те са абстрактни и хипотетични. Всъщност запитващата юрисдикция не проверила дали Народна република Бангладеш не е сигурна страна на произход за определени категории лица и дали LC и CP попадат в тези категории.

38 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, които той определя съгласно своите правомощия, и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправено от национална юрисдикция преюдициално запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 19 декември 2024 г., Tudmur, C-185/24 и C-189/24, EU:C:2024:1036, т. 26 и цитираната съдебна практика).

39 В случая от преюдициалните запитвания е видно, че запитващата юрисдикция е сезирана с жалби, подадени от двама граждани на Народна република Бангладеш срещу решения, с които молбите им за международна закрила са отхвърлени като явно неоснователни с мотива, че идват от сигурна страна на произход. В тези запитвания посочената юрисдикция обяснява, че има съмнения дали тази трета страна е определена като сигурна страна на произход в съответствие с правото на Съюза, по същество с мотива, че тя е определена за такава в резултат от законодателен акт, че италианският законодател не е разкрил източниците си на информация и че е запазил възможността да я определи за такава, въпреки че тази трета страна може да не е „сигурна“ за някои категории от нейното население. В това отношение посочената юрисдикция се позовава на изготвеното от италианското министерство на външните работи информационно досие от 3 май 2024 г. на Народна република Бангладеш, въз основа на което тя е определена като сигурна страна на произход преди приемането на Декрет-закон № 158/2024 и в което се заключава, че тази трета страна може да се счита за сигурна страна на произход само ако се предвидят изключения за някои категории лица.

40 Именно в този контекст с първите, вторите и четвъртите си въпроси същата юрисдикция по същество иска от Съда да се произнесе по тълкуването на няколко разпоредби от Директива 2013/32, които уреждат понятието за сигурна страна на произход и определянето на такива страни от държавите членки, както и по реда и условията за съдебен контрол върху акта, с който се определя това.

41 Следователно тези въпроси действително се отнасят до тълкуването на правни норми на Съюза, които са от значение за разрешаването на споровете в главните производства. Тъй като запитващата юрисдикция установява националната правна уредба и фактическата обстановка по споровете в главните производства съгласно своите правомощия, не е задача на Съда да проверява предпоставките, на които се основават посочените въпроси.

42 Освен това от преюдициалните запитвания е видно, че с въпросите си запитващата юрисдикция в крайна сметка иска да установи дали Народна република Бангладеш е определена като сигурна страна на произход в съответствие с правото на Съюза, за да може евентуално да не приложи презумпцията за сигурност, която произтича от прилагането на понятието за сигурна страна на произход към споровете по главните производства. Следователно обстоятелството, че не е доказано, че LC и CP попадат в някоя от категориите лица, за които според запитващата юрисдикция тази държава не представлява сигурна страна на произход, е без значение за допустимостта на тези въпроси.

43 Ето защо първите, вторите и четвъртите въпроси са допустими.

По същество

Предварителни бележки

44 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда, той трябва да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени. Освен това може да се наложи Съдът да вземе предвид правни норми на Съюза, които националният съд не е посочил във въпроса си (вж. решения от 20 март 1986 г., Tissier, 35/85, EU:C:1986:143, т. 9, и от 19 декември 2024 г. Khan Yunis и Baabda, C-123/23 и C-202/23, EU:C:2024:1042, т. 63).

45 Всъщност обстоятелството, че запитващата юрисдикция формално е посочила във въпросите си определени разпоредби на правото на Съюза, не е пречка Съдът да ѝ предостави всички насоки за тълкуване, които могат да бъдат полезни по делото в главното производство, като извлече от цялата информация, предоставена от запитващата юрисдикция, и по-специално от мотивите на акта за преюдициално запитване, разпоредбите от правото на Съюза, които изискват тълкуване предвид предмета на спора (вж. решения от 29 ноември 1978 г., Redmond, 83/78, EU:C:1978:214, т. 26, и от 19 декември 2024 г., Khan Yunis и Baabda, C-123/23 и C-202/23, EU:C:2024:1042, т. 64).

46 С въпросите си запитващата юрисдикция иска от Съда по-специално да тълкува членове 36—38 от Директива 2013/32 във връзка с член 47 от Хартата.

47 На първо място, следва да се припомни, че членове 36 и 37 от Директива 2013/32 се отнасят съответно до понятието за сигурна страна на произход и до националното определяне на трети страни като сигурни страни на произход.

48 Тези членове установяват специален режим на разглеждане, който държавите членки могат да прилагат към молбите за международна закрила. Този режим се основава на вид оборима презумпция за достатъчна закрила в страната на произход, която може да бъде оборена от кандидата, ако изтъкне сериозни основания, свързани с конкретното му положение (вж. в този смисъл решения от 25 юли 2018 г. A, C-404/17, EU:C:2018:588, т. 25, и от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 47 и цитираната съдебна практика).

49 По силата на спецификите на този режим държавите членки могат да предвидят в съответствие с член 31, параграф 8, буква б) от тази директива, от една страна, ускоряване процедурата по разглеждане и от друга страна, нейното извършване на границата или в транзитните зони съгласно член 43 от същата директива (решение от 4 октомври 2024 г. Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 48).

50 Освен това, когато молба за международна закрила, подадена от кандидат от сигурна страна на произход, е била счетена за неоснователна, защото в съответствие с член 32, параграф 1 от Директива 2013/32 решаващият орган е установил, че кандидатът не отговаря на условията, изисквани за търсене на международна закрила по Директива 2011/95, държавите членки могат също така да приемат по силата на член 32, параграф 2 от

Директива 2013/32 такава молба за очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство (решение от 4 октомври 2024 г. Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 49).

51 Освен това, една от последиците за заинтересованото лице, чиято молба е била отхвърлена въз основа на прилагането на понятието „сигурна страна на произход“, е че противно на предвиденото при отхвърляне по общото производство, може да не му бъде разрешено да остане на територията на държавата членка, в която е подадена молбата, в очакване на резултата от неговата жалба срещу решението за отхвърляне на тази молба, както следва от разпоредбите на член 46, параграфи 5 и 6 от Директива 2013/32 (решения от 25 юли 2018 г., A, C-404/17, EU:C:2018:588, т. 27, и от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 50).

52 На второ място, важно е да се отбележи, че за разлика от членове 36 и 37 от Директива 2013/32, член 38 от нея се отнася не до понятието „сигурна страна на произход“, а до понятието „сигурна трета страна“. В главните производства обаче се спори по прилагането само на понятието „сигурна страна на произход“. Следователно по настоящите дела не е необходимо произнасяне по тълкуването на член 38 от тази директива.

53 На трето място, следва да се констатира, че на правото на ефективни правни средства за защита, гарантирано с член 47 от Хартата, съответства задължението на държавите членки по член 46, параграф 1 от Директива 2013/32 да предвидят в полза на кандидатите за международна закрила такова право на ефективна съдебна защита, чийто обхват е определен в член 46, параграф 3 от тази директива (вж. в този смисъл решения от 9 март 2020 г., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, т. 60, и от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 85 и цитираната съдебна практика). Ето защо следва да се вземе предвид и последната разпоредба, макар запитващата юрисдикция да не я е посочила във въпросите си.

По първите въпроси

54 С първите си въпроси запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 36 и 37, както и член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 47 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат държава членка да определя трети страни като сигурни страни на произход чрез законодателен акт.

55 Както бе припомнено в точка 48 от настоящото решение, членове 36 и 37 от Директива 2013/32 установяват специален режим на разглеждане, който държавите членки могат да прилагат към молбите за международна закрила, подадени от граждани на страни, определени като сигурни страни на произход.

56 Съгласно член 37, параграф 1 от тази директива „[д]ържавите членки могат да запазят или приемат законодателство в съответствие с приложение I [към тази директива] за национално определяне на сигурни страни на произход за целите на разглеждането на молби за международна закрила“. Както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 36 от заключението си, от сравнението на текста на тази разпоредба на различните езици следва, че понятието „законодателство“ трябва да се разбира в широк смисъл, така че да включва актове от законодателно, подзаконово или административно естество.

57 Впрочем в този смисъл Съдът е постановил, че за да могат да използват специалния режим на разглеждане и оборимата презумпция, установена от нормите на Директива 2013/32 относно процедурите, основани на понятието за сигурна страна на произход, държавите членки трябва да са привели изцяло в действие тези норми посредством законови, подзаконови и административни разпоредби, които следва да приемат (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2018 г. A, C-404/17, EU:C:2018:588, т. 31).

58 Съгласно постоянната практика на Съда разпоредбите на директивите трябва да се прилагат с неоспорима задължителна сила, с необходимата специфичност, точност и яснота, за да се спази изискването за правна сигурност (решение от 3 септември 2020 г. Subdelegación del Gobierno en Barcelona (Дългосрочно пребиваващи лица), C-503/19 и C-592/19, EU:C:2020:629, т. 35 и цитираната съдебна практика).

59 В този контекст всяка държава членка трябва да определи сигурните страни на произход по реда и условията, предвидени в членове 36 и 37, както и в приложение I към Директива 2013/32, а именно, по-специално да приеме списък на трети страни съгласно определените в приложение I критерии, да установи допълнителни норми, ред и условия за прилагане, да изпрати до Комисията списъка на сигурните страни на произход и освен това да го преразглежда периодично (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2018 г., A, C-404/17, EU:C:2018:588, т. 28).

60 Нито тези разпоредби, нито впрочем която и да било друга разпоредба от Директива 2013/32 обаче уточняват на кой орган или на кои органи на държавите членки би трябвало да бъде възложено да определят сигурните страни на произход на национално равнище, нито пък кой е подходящият за тази цел правен инструмент.

61 В това отношение е важно да се припомни, че от член 288, трета алинея ДФЕС следва, че при транспонирането на директива държавите членки разполагат с широка свобода на преценка относно избора на средствата и начините за осигуряване на нейното привеждане в действие. Така, що се отнася до избора на компетентните органи и на подходящите правни инструменти, за да се определят на национално равнище трети страни като сигурни страни на произход, няма пречка в държава членка да се реши, че отговорността да се определят сигурните страни на произход чрез законодателен акт ще се възложи на националния законодател.

62 Тази свобода на преценка, която имат държавите членки при въвеждането в действие на разпоредбите на членове 36 и 37 от Директива 2013/32 обаче не засяга задължението на всяка от тях да вземе всички мерки, необходими за осигуряване на пълното действие на тази директива, в съответствие с преследваната от нея цел (вж. в този смисъл решения от 10 април 1984 г. von Colson и Kamann, 14/83, EU:C:1984:153, т. 15, и от 31 март 2022 г., Lombard Lízing, C-472/20, EU:C:2022:242, т. 35).

63 По-конкретно тази свобода на преценка не засяга задължението на всеки национален съд да гарантира пълното действие на разпоредбите на Директива 2013/32, като при необходимост сам вземе решение да остави без приложение всяка разпоредба на националното законодателство, дори да е по-късна, която противоречи на разпоредбите на тази директива, които имат директен ефект, без да е необходимо да иска или да изчаква премахването на разпоредбата на националното законодателство по законодателен или

друг конституционен ред (вж. в този смисъл решения от 9 март 1978 г. Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49, т. 21 и 24, и от 28 януари 2025 г., ASG 2, C-253/23, EU:C:2025:40, т. 90 и цитираната съдебна практика).

64 Освен това, щом няма правна уредба на Съюза в съответната област, по силата на принципа на процесуалната автономия на държавите членки и при спазване на принципите на равностойност и ефективност във вътрешния правен ред на всяка държава членка следва да се определят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на произтичащите от правния ред на Съюза субективни права, като държавите членки все пак носят отговорност да осигурят във всеки отделен случай спазването на гарантираното с член 47 от Хартата право на ефективна съдебна защита на тези права, чийто обхват в случая е уточнен в член 46 от Директива 2013/32 (вж. в този смисъл решение от 3 юли 2025 г., Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, т. 51 и цитираната съдебна практика).

65 Следователно изборът от държава членка на компетентния орган и на правния инструмент, който да определи на национално равнище сигурни страни на произход в съответствие с членове 36 и 37 от Директива 2013/32, не може да засегне задълженията, които тя има по силата на тази директива. Така всяка държава членка трябва по-специално да гарантира, че е спазено правото на ефективна съдебна защита, което член 46, параграф 1 от посочената директива признава на кандидатите за международна закрила срещу решенията по техните молби, чийто обхват е определен в член 46, параграф 3 от същата директива.

66 В това отношение Съдът вече е постановил, че в съответствие с член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 47 от Хартата, когато национален съд е сезиран с жалба срещу решение по молба за международна закрила, разгледана по специалния режим, който е приложим за молбите, подадени от кандидатите от трети страни, определени в съответствие с член 37 от тази директива като сигурни страни на произход, съдът трябва при цялостното и ex nunc разглеждане, изисквано със същия член 46, параграф 3, да вземе предвид — въз основа на обстоятелствата по преписката и на тези, с които се е запознал в хода на производството пред него — всяко незачитане на материалноправните условия за такова определяне, посочени в приложение I към тази директива (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 98).

67 Ето защо и предвид съдебната практика, припомнена в точки 62 и 63 от настоящото решение, обстоятелството, че държава членка е избрала да определи сигурните страни на произход посредством законодателен акт, не може да попречи на националния съд — сезиран при условията, посочени в предходната точка от това решение — да провери, дори само инцидентно, дали съответната трета страна е определена като сигурна страна на произход в съответствие с материалноправните условия за такова определяне, посочени в приложение I към Директива 2013/32.

68 С оглед на изложените по-горе съображения на първите въпроси следва да се отговори, че членове 36 и 37, както и член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 47 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат държава членка да определи трети страни като сигурни страни на произход чрез законодателен акт, при условие че актът за определяне подлежи на съдебен контрол дали са спазени материалноправните условия за такова определяне, посочени в приложение I към тази директива, от всеки национален съд,

сезиран с жалба срещу решение по молба за международна закрила, разгледана по специалния режим, приложим за молбите, подадени от кандидати от трети страни, определени като сигурни страни на произход.

По вторите и третите въпроси

69 С вторите и третите си въпроси запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 36 и 37, както и член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 47 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че от една страна, държавата членка, която определя трета страна като сигурна страна на произход, трябва да осигури достъп до източниците на информация по смисъла на член 37, параграф 3 от тази директива, въз основа на които е определено това, и от друга страна, когато националният съд — сезиран с жалба срещу решение по молба за международна закрила, разгледана по специалния режим, приложим за молбите, подадени от кандидатите от трети страни, определени като сигурни страни на произход — проверява дали определянето е в съответствие с посочените в приложение I към тази директива материалноправни условия за такова определяне, той може да вземе предвид събраната от самия него информация.

70 Член 37, параграф 3 от Директива 2013/32 предвижда, че оценката дали трета страна е сигурна страна по произход се основава на редица източници на информация, включително информация от други държави членки, от EUAA, наследник на ЕСПОУ, ВКБООН, Съвета на Европа и други международни организации.

71 Вярно е, че нито тази разпоредба, нито която и да е друга разпоредба от Директива 2013/32 изрично уточнява, че националният орган, който определя сигурните страни на произход на национално равнище, трябва да осигури достъп до източниците на информация, въз основа на които ги е определил за такива страни.

72 Това не променя факта, на първо място, че когато държава членка определи трета страна като сигурна страна на произход, това води до прилагане спрямо идващите от нея кандидати на специалния режим за разглеждане на молбите за международна закрила. По-конкретно, този режим, изложен в точки 48—51 от настоящото решение, позволява на държавите членки да предвидят ускоряване на процедурата по разглеждане на тези молби и се основава на вид оборима презумпция за достатъчна закрила в страната на произход, която съгласно член 36, параграф 1 от Директива 2013/32 кандидатът може да обори, ако посочи сериозни основания, свързани с конкретното му положение.

73 Както обаче подчертава генералният адвокат в точка 55 от заключението си, за да може да обори ефективно тази презумпция, е необходимо на кандидата да бъде дадена възможност да узнае причините, поради които се предполага, че страната му на произход е сигурна. Следователно по тази причина кандидатът трябва да разполага с достъп до източниците на информация, въз основа на които страната му на произход е определена като сигурна страна на произход.

74 На второ място, важно е да се отбележи, че съгласно член 12, параграф 1, буква г) във връзка с член 10, параграф 3, буква б) от Директива 2013/32 в хода на процедурата по разглеждане кандидатите за международна закрила получават достъп до набавената от държавите членки точна и актуализирана информация от различни източници, като например EUAA и ВКБООН, както и съответните международни организации за защита на правата на човека,

по отношение на общата обстановка в тяхната страна на произход. Освен това от член 10, параграф 4 от посочената директива следва, че и националните съдилища получават достъп до общата информация, която е необходима за осъществяването на техните задачи.

75 Става въпрос обаче за източници на информация, аналогични на тези, на които държавите членки могат да се основат в съответствие с член 37, параграф 3 от Директива 2013/32, за да определят трета страна като сигурна страна на произход.

76 На трето място, следва да се припомни, че член 46, параграф 1 от Директива 2013/32 признава на кандидатите за международна закрила право на ефективна защита пред съд срещу решенията по тяхната молба. В член 46, параграф 3 от тази директива се определя обхватът на правото на ефективна защита, като се уточнява, че обвързаните от нея държави членки трябва да гарантират, че съдът, пред който се обжалва решението по молбата за международна закрила, извършва „цялостно и ex nunc разглеждане на фактите и правните въпроси, включително, когато е приложимо, разглеждане на нуждите от международна закрила съгласно Директива [2011/95]“ (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2024 г. Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 85 и цитираната съдебна практика).

77 Освен това от практиката на Съда следва, че характеристиките на обжалването, предвидено в член 46 от Директива 2013/32, трябва да се определят в съответствие с член 47 от Хартата, който препотвърждава принципа на ефективна съдебна защита. Член 47 от Хартата обаче е достатъчен сам по себе си и не се нуждае от уточняване с разпоредби от правото на Съюза или от националното право, за да породи за частноправните субекти право, на което като такова е възможно позоваване. Ето защо при член 46, параграф 3 от тази директива, разглеждан предвид член 47 от Хартата, не може да се подходи различно (решение от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 86 и цитираната съдебна практика).

78 В това отношение, първо, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика ефективността на съдебния контрол, гарантиран в член 47 от Хартата във връзка с член 46 от Директива 2013/32 изисква, от една страна, заинтересованото лице да може да се запознае с мотивите за взетото по отношение на него решение посредством прочита на самото решение или чрез изпращането на мотивите му по искане на това лице, за може то да защити правата си при възможно най-добрите условия и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали е целесъобразно да сезира компетентния съд. От друга страна, този съд трябва да има правомощието да изиска от съответния орган да изложи тези мотиви, за да се предостави на този съд възможност пълноценно да упражни контрол за законосъобразност на разглежданото национално решение (решения от 4 юни 2013 г., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, т. 53, и от 29 юли 2024 г., protectus, C-185/23, EU:C:2024:657, т. 79 и цитираната съдебна практика).

79 Когато обаче, както в споровете в главните производства, молбата за международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна, поради това че кандидатът идва от сигурна страна на произход по смисъла на членове 36 и 37 във връзка с приложение I към Директива 2013/32, това основание за отхвърляне по същество се смесва с основанията, на които се опира презумпцията за достатъчна закрила, произтичаща от определянето на съответната страна като сигурна страна на произход.

80 Ето защо предвид съдебната практика, цитирана в точка 78 от настоящото решение, следва да се приеме, че ефективността на съдебната защита изисква както съответният кандидат, така и сезираният съд да могат да се запознаят не само с основанията за такъв отказ, но и да имат достъп до източниците на информация, въз основа на които съответната трета страна е определена като сигурна страна на произход.

81 Второ, що се отнася до обхвата на правото на ефективна защита, както е определен в посочения член 46, параграф 3 от директива 2013/32, Съдът е приел, че думите „гарантират, че ефективната защита предвижда цялостно и ex nunc разглеждане на фактите и правните въпроси“, следва да се тълкуват в смисъл, че държавите членки са длъжни по силата на тази разпоредба така да уредят въпроса в националното си право, че разглеждането на посочените жалби да включва проверка от съда на всички фактически и правни обстоятелства, които му позволяват да извърши актуализирана преценка на конкретния случай (решения от 25 юли 2018 г., Алхето, C-585/16, EU:C:2018:584, т. 110, и от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 87).

82 В това отношение изразът „ex nunc“ подчертава задължението на съда да извърши преценка, която отчита при необходимост новите обстоятелства, установени след приемането на решението, което се обжалва (решения от 25 юли 2018 г., Алхето, C-585/16, EU:C:2018:584, т. 111, от 29 юли 2019 г., Торубаров, C-556/17, EU:C:2019:626, т. 52, и от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 88).

83 По-нататък, прилагателното „цялостно“, съдържащо се в член 46, параграф 3 от Директива 2013/32, потвърждава, че съдът е длъжен да разгледа както обстоятелствата, които решаващият орган е отчел или е трябвало да отчете, така и настъпилите след приемането на решението от този орган (решения от 25 юли 2018 г., Алхето, C-585/16, EU:C:2018:584, т. 113, от 29 юли 2019 г., Торубаров, C-556/17, EU:C:2019:626, т. 52, и от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 89).

84 Накрая, думите „когато е приложимо“ от израза „включително, когато е приложимо, разглеждане на нуждите от международна закрила съгласно Директива [2011/95]“, подчертават факта, че не е задължително цялостното и ex nunc разглеждане, което съдът трябва да извърши, да се отнася до разглеждането по същество на нуждите от международна закрила и че следователно то може да засяга процесуалните аспекти на молба за международна закрила, сред които е определянето на трета страна като сигурна страна на произход (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2024 г. Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 90 и 91 и цитираната съдебна практика).

85 Както следва от практиката на Съда, цитирана в точка 66 от настоящото решение, в съответствие с член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 47 от Хартата, когато национален съд е сезиран с жалба срещу решение по молба за международна закрила, разгледана по специалния режим, посочен в точка 48 от настоящото решение, съдът трябва при цялостното и ex nunc разглеждане, изисквано със същия член 46, параграф 3, да вземе предвид — въз основа на обстоятелствата по преписката и на тези, с

които се е запознал в хода на производството пред него — евентуалното неспазване на материалноправните условия за такова определяне, посочени в приложение I към тази директива

86 Ефективността на съдебния контрол за спазването на материалноправните условия, посочени в приложение I към Директива 2013/32, обаче предполага възможността сезираният съд да има достъп до източниците на информация, въз основа на които компетентният национален орган е определил съответната трета страна като сигурна страна на произход. Изискването за ефективност предполага също така посоченият съд да може да провери дали определянето е в съответствие с изложените в приложение I към посочената директива материалноправни условия, като вземе предвид друга информация, която евентуално сам е събрал — независимо дали тя произхожда от публични източници или от източници, които той е поискал от една от страните по спора да му представят — при условие че, от една страна, той се е уверил в надеждността на тази информация и че от друга страна, съгласно принципа на състезателност тези страни са имали възможност да представят становищата си по информацията.

87 Следователно, по силата на член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 държавите членки са длъжни да уредят националното си право така, че да се осигури достатъчен и адекватен достъп до източниците на информация, на които са се позовали, за да определят сигурни страни на произход. Този достъп трябва да позволи на кандидат за международна закрила, който идва от такава страна, и на националния съд, сезиран с жалба срещу решение по молбата за международна закрила, надлежно да се запознаят с тези източници на информация в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 78 от настоящото решение.

88 С оглед на изложените по-горе съображения на вторите и третите въпроси следва да се отговори, че членове 36 и 37, както и член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 47 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че:

– държавата членка, която определя трета страна като сигурна страна на произход, трябва да осигури до източниците на информация по смисъла на член 37, параграф 3 от тази директива, въз основа на които е определено това, достатъчен и адекватен достъп, който, от една страна, да позволи да съответния кандидат за международна закрила, идващ от тази трета страна, да защити правата си при възможно най-добрите условия и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали е целесъобразно да сезира компетентния съд, а от друга страна, да предостави на последния възможност да упражни контрол върху решение по молбата за международна закрила,

– когато националният съд — сезиран с жалба срещу решение по молба за международна закрила, разгледана по специалния режим, приложим за молбите, подадени от кандидатите от трети страни, определени като сигурни страни на произход — проверява, дори само инцидентно, дали определянето е в съответствие с посочените в приложение I към тази директива материалноправни условия за такова определяне, той може да вземе предвид събраната от самия него информация, при условие, от една страна, че се увери в надеждността на тази информация, и от друга страна, гарантира на страните по спора спазването на принципа на състезателност.

По четвъртия въпрос

89 В самото начало следва да се отбележи, че четвъртите въпроси не се отнасят до контрола, който запитващата юрисдикция трябва да извърши относно прилагането на разпоредбите на член 36, параграф 1 от Директива 2013/32, предвиждащ оборването на презумпцията за достатъчна закрила в страната на произход, когато кандидатът посочи сериозни основания, свързани с конкретното му положение. Посочените въпроси се отнасят единствено до контрола, който тази юрисдикция трябва да извърши по отношение на самото определяне на третата страна на произход на кандидата като сигурна страна на произход в съответствие с член 37 от тази директива.

90 При тези условия следва да се приеме, че с четвъртите си въпроси запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 37 от Директива 2013/32 във връзка с приложение I към тази директива трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка да определи като сигурна страна на произход трета страна, която за някои категории лица не отговаря на изложените в приложение I към посочената директива материалноправни условия за такова определяне.

91 Съгласно постоянната практика на Съда, при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза следва да се вземат предвид текстът ѝ, нейният контекст и целите на правната уредба, от която тя е част (решения от 17 ноември 1983 г., Merck, 292/82, EU:C:1983:335, т. 12, и от 6 юли 2023 г., Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Бежанец, извършил тежко престъпление), C-8/22, EU:C:2023:542, т. 29).

92 Що се отнася, на първо място, до текста на член 37 от Директива 2013/32, който предвид заглавието му е свързан с националното определяне на трети страни като сигурни страни на произход, в него многократно става дума за „страна“ и „трета страна“. Нищо в текста на тази разпоредба не показва, че за целите на такова определяне тези думи могат да се разбират в смисъл, че се отнасят само до част — евентуално по-голямата част — от населението на съответната трета страна, като се изключи друга част от това население или някои категории лица.

93 На второ място, що се отнася до контекста на член 37 от Директива 2013/32, от този член е видно, първо, че държавите членки могат да определят сигурни страни на произход в съответствие с приложение I към същата директивата. Подобно на текста на този член обаче, посочените във въпросното приложение критерии не дават никаква индикация, че държавите членки могат да определят трета страна като сигурна страна на произход, макар за някои категории лица от нейното население да не са изпълнени предвидените в приложение I материалноправни критерии.

94 Напротив, съгласно посоченото приложение определянето на трета страна като сигурна страна на произход зависи от възможността да се докаже, че „по принцип“ и „за всеки отделен случай“ няма преследване, няма мъчения, нехуманно или унизително отношение и наказания и не съществува опасност от произволно насилие в ситуация на международен или вътрешен въоръжен конфликт.

95 В това отношение е вярно, че текстът на отделните езици на приложение I към Директива 2013/32 е различен. Така само в текста му на френски език се използва наречието „uniformément“. Текстът му на другите езици, като например на български („*за всеки отделен случай*“), испански („*sistemática*“), чешки („*soustavně*“), датски („*til stadighed*“),

немски („*durchgängig*“), естонски („*järjekindlat*“), гръцки („*μόνιμα*“), английски („*consistently*“), хърватски („*trajno*“), италиански („*costantemente*“), латвийски („*konsekventi*“), литовски („*sistemingai*“), унгарски („*következetesen*“), малтийски („*konsistentement*“), нидерландски („*duurzame*“), полски („*konsekwentnie*“), португалски („*sistemático*“), румънски („*consecvent*“), словашки („*sústavne*“), словенски („*redno*“), фински („*jatkuvasti*“) и шведски („*genomgående*“), съответства на изрази като „постоянно“, „системно“, „трайно“, „непрекъснато“ или „последователно“.

96 Освен тези семантични различия обаче всички тези думи се отнасят до понятието „неизменност“. Следователно и при положение че член 37 или приложение I към Директива 2013/32 по никакъв начин не посочват част от населението на съответната трета страна, целта на тези думи е да покажат, че изложените в това приложение условия трябва да бъдат изпълнени по отношение на цялото население на съответната трета страна, за да може тя да бъде определена като сигурна страна на произход. Така те изразяват избора на законодателя на Съюза да обвърже определянето на сигурна страна на произход с условието третата страна да е като цяло сигурна за цялото си население, а не само за част от него.

97 Впрочем дори в страна, която като цяло е сигурна за цялото си население, не съществува абсолютна гаранция за сигурност за всяко отделно лице. Именно поради тази причина законодателят на Съюза е предвидил в член 36, параграф 1 във връзка със съображения 40 и 42 от Директива 2013/32 възможността всеки кандидат за международна закрила, който идва от страна, определена като сигурна страна на произход, да обори оборимата презумпция за достатъчна закрила, като посочи сериозни основания, свързани с конкретното му положение.

98 Второ, що се отнася до довода, изведен от член 24 от Директива 2013/32, следва да се отбележи, че този член, който съгласно заглавието си се отнася до „[к]андидати, които се нуждаят от специални процедурни гаранции“, няма връзка с определянето на трета страна като „сигурна страна на произход“ по смисъла на член 37 от тази директива и на приложение I към нея.

99 Трето, както бе посочено в точки 48—51 от настоящото решение, определянето от държава членка на трети страни като сигурни страни на произход позволява към молбите за международна закрила на кандидатите от тези трети страни да се прилага специален режим за разглеждане с дерогационен характер.

100 В това отношение тълкуването на член 37 от Директива 2013/32 в смисъл, че позволява дадена трета страна да се определи като сигурна страна на произход, въпреки че за някои категории лица тя не отговаря на материалноправните условия, предвидени в приложение I към тази директива, би довело до разширяване на приложното поле на този специален режим на разглеждане. Тъй като такова тълкуване не намира никаква подкрепа в текста на член 37, нито, по-общо, в тази директива, признаването на такава възможност не би било в съответствие със стриктното тълкуване, на което трябва да бъдат подлагани разпоредбите с дерогационен характер (вж. в този смисъл решения от 5 март 2015 г. Комисия/Люксембург, C-502/13, EU:C:2015:143, т. 61, и от 8 февруари 2024 г., Bundesrepublik Deutschland (Допустимост на последваща молба), C-216/22, EU:C:2024:122, т. 35 и цитираната съдебна практика).

101 Що се отнася, на трето място, до целите на Директива 2013/32, следва да се припомни, че освен че преследва общата цел за въвеждане на общи процедурни норми, тази директива цели по-специално, както е видно по-конкретно от съображение 18, молбите за международна закрила да се обработват „възможно най-бързо, без това да засяга точността и пълнотата на тяхното разглеждане“ (решения от 25 юли 2018 г., Алхето, C-585/16, EU:C:2018:584, т. 109, и от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 78).

102 В тази перспектива съгласно съображение 20 от въпросната директива при точно определени обстоятелства, когато, inter alia, съществува вероятност дадена молба да е неоснователна, държавите членки трябва да могат да ускоряват процедурата по разглеждане, по-специално чрез въвеждане на по-кратки, но разумни срокове за определени процедурни стъпки, без да се накърняват точността и пълнотата на разглеждането, както и ефективният достъп на кандидата до основните принципи и гаранции, предвидени в същата директива (решение от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 79).

103 Ето защо, както бе посочено в точки 48—51 от настоящото решение, държава членка може да приложи към молбите за международна закрила, подадени от кандидати от трета страна, която тази държава членка е определила като сигурна страна на произход, специален режим за разглеждане, по силата на който по-специално е възможно процедурата за разглеждане на тези молби да се ускори (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 80).

104 Тъй като, както бе изтъкнато в точка 101 от настоящото решение, с Директива 2013/32 законодателят на Съюза се стреми да гарантира разглеждане на молбите за международна закрила, което да е едновременно бързо и пълно, той следва — при упражняването на правото на преценка, с което разполага за целите на установяването на общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила — да претегли тези две цели, когато установява при какви условията държавите членки могат да определят трета страна като сигурна страна на произход (решение от 4 октомври 2024 г., Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, C-406/22, EU:C:2024:841, т. 81).

105 Така фактът, че в рамките на тази директива законодателят не е предвидил възможността държавите членки да изключат категории лица за целите на такова определяне, отразява това претегляне и избора му да предпочете пълно разглеждане на молбите за международна закрила, подадени от кандидати, чиято страна на произход не отговаря на материалноправните условия, посочени в приложение I към въпросната директива, за цялото си население

106 Макар член 61, параграф 2 от Регламент 2024/1348, чийто член 78 отменя Директива 2013/32, считано от 12 юни 2026 г., да въвежда такава възможност — като предвижда, че определянето на трета държава като сигурна държава на произход, както на равнището на Съюза, така и на национално равнище, може да бъде направено, като се изключат ясно разпознаваеми категории лица — става въпрос за прерогатива на законодателя на Съюза да преразгледа този избор, като извърши ново претегляне на съответните интереси.

107 В този контекст следва също да се отбележи, че законодателят е този, който избира от коя дата започва да се прилага нова разпоредба като член 61, параграф 2 от Регламент 2024/1348 — избор, направен в член 79, параграфи 2 и 3 от този регламент. Освен това той

може да преразгледа този избор, като измени последната разпоредба, което впрочем Комисията е предложила. Така в член 1, параграф 2 от предложението ѝ от 16 април 2025 г. за Регламент на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Регламент 2024/1348 (COM(2025) 186 final) се предвижда изменение на член 79, параграфи 2 и 3 от Регламент 2024/1348, за да се ускори прилагането по-специално на член 61, параграф 2 от него.

108 Следователно, като се имат предвид изискванията, припомнени в точки 66 и 85 от настоящото решение, и доколкото към споровете в главните производства се прилага член 37 от Директива 2013/32, а не член 61, параграф 2 от Регламент 2024/1348, в съответствие с член 46, параграф 3 от тази директива във връзка с член 47 от Хартата запитващата юрисдикция следва да провери въз основа на обстоятелствата по делото, както и на тези, които са ѝ станали известни в хода на производството пред нея, дали Народна република Бангладеш е определена като сигурна страна на произход съгласно член 2 bis, параграф 1 от Законодателен декрет № 25/2008 след изменението му с Декрет-закон № 158/2024 при спазване на материалноправните условия за такова определяне, предвидени в приложение I към посочената директива, като се има предвид цялото население на тази трета страна.

109 С оглед на изложените по-горе съображения на четвъртите въпроси следва да се отговори, че член 37 от Директива 2013/32 във връзка с приложение I към тази директива трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка да определи като сигурна страна на произход трета страна, която за някои категории лица не отговаря на материалноправните условия за такова определяне, предвидени в приложение I към посочената директива.

По съдебните разноски

110 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Членове 36 и 37, както и член 46, параграф 3 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз

трябва да се тълкуват в смисъл, че

допускат държава членка да определи трети страни като сигурни страни на произход чрез законодателен акт, при условие че актът за определяне подлежи на съдебен контрол дали са спазени материалноправните условия за такова определяне, посочени в приложение I към тази директива, от всеки национален съд, сезиран с жалба срещу решение по молба за международна закрила, разгледана по специалния режим, приложим за молбите, подадени от кандидати от трети страни, определени като сигурни страни на произход.

2) Членове 36 и 37, както и член 46, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз

трябва да се тълкуват в смисъл, че:

– **държавата членка, която определя трета страна като сигурна страна на произход, трябва да осигури до източниците на информация по смисъла на член 37, параграф 3 от тази директива, въз основа на които е определено това, достатъчен и адекватен достъп, който, от една страна, да позволи да съответния кандидат за международна закрила, идващ от тази трета страна, да защити правата си при възможно най-добрите условия и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали е целесъобразно да сезира компетентния съд, а от друга страна, да предостави на последния възможност да упражни контрол върху решение по молбата за международна закрила,**

– **когато националният съд — сезиран с жалба срещу решение по молба за международна закрила, разгледана по специалния режим, приложим за молбите, подадени от кандидатите от трети страни, определени като сигурни страни на произход — проверява, дори само инцидентно, дали определянето е в съответствие с посочените в приложение I към тази директива материалноправни условия за такова определяне, той може да вземе предвид събраната от самия него информация, при условие, от една страна, че се увери в надеждността на тази информация, и от друга страна, гарантира на страните по спора спазването на принципа на състезателност.**

3) Член 37 от Директива 2013/32 във връзка с приложение I към тази директива

трябва да се тълкува в смисъл, че

не допуска държава членка да определи като сигурна страна на произход трета страна, която за някои категории лица не отговаря на материалноправните условия за такова определяне, предвидени в приложение I към посочената директива.

Подписи